

Un referèndum vigilat

Vots socialistes + vots en blanc + vots en contra = OTAN

Ha estat decidit, a nores d'ara, si hi haurà o no hi haurà referèndum? Con veurem, és possible que encara no, però, en cas afirmatiu, la formulació exacta de la pregunta, ja la saben com a mínim en una vintena de centres neuràlgics de les potències dels dos blocs: al número 1110 de Brussel·les, (l'OTAN); al gran centre de comandaments militars atlàntics europeu de Casteau, també a Bèlgica; al Pentàgon; a Langley-Virginia (la CIA); al Kremlin; i a les 17 agències de l'Aliança Atlàntica arreu d'Europa: 7 a Brussel·les i la resta a la capital holandesa i a Brunssum; a Versalles, Neuilly-Sur-Seine i Rueil-Malmaison a França; a Luxemburg; a Londres; a La Spezia-Itàlia, i a Munic-Alemanya. I també, és clar, a l'edifici que s'alça adjacent al búnker de La Cibeles. (Fixem-nos, de passada, que no hi ha agències ni punts neuràlgics a Portugal, a Grècia, Dinamarca, ni Islàndia, nacions amb governs d'«esquerres», que, llevat del portugués, no són de fiar).

Comencem per l'OTAN: de les seves cinc principals divisions administratives —divisió d'Afers Polítics, de Planificació i Política de Defensa, de Suport per a la Defensa, d'Operacions d'Infraestructura, Logística, i del Consell, i d'Afers Científics i del Medi— la

EFE

Lord Carrington, secretari general de l'OTAN

més activament involucrada en «l'affaire Espagne» i el seu inoportú referèndum, és, lògicament, la primera, la d'Afers Polítics. El secretari general Adjunt (títol oficial: «Assistant Secretary General of the Division of Political Affairs») és l'alemany doctor Fredo Danenbring.

Igual que ha passat tot aquest estiu a l'edifici Berlaymont de Brussel·les, on, per culpa de Madrid, els funcionaris de la Comunitat han hagut de fer llargues hores extres, al seu despatx de la Divisió d'Afers Polítics de l'OTAN, el doctor Danenbring —l'encarregat d'enllestir els informes polítics destinats tant per al secretari general de

l'Aliança com per al Consell de l'Atlàntic Nord, o sigui els informes que només llegeixen els primers ministres i els ministres d'Afers Estrangers, Finances i Defensa dels setze estats membres, i els representants permanents respectius (16)— s'ha cartejat amb el president de la Comissió Militar de l'OTAN, el tinent general espanyol Alvaro de Lacalle Leloup; amb el més important dels setze representants permanents, el d'Amèrica del Nord, David Abshire; amb Lord Carrington, i s'informa que, també, amb els senyors González, Serra, Morán i Boyer. Consignem això darrer perquè González, Morán, i sobretot Serra, no són pas els únics responsables de la decisió final. També ho és,

i de bon tros, el titular d'economia, el senyor Boyer, si més no perquè en totes les reunions a nivell de ministres (un mínim de dues vegades a l'any, que celebra el més alt dels organismes de l'OTAN, l'esmentat Consell de l'Atlàntic Nord), hi prenen part els primers ministres, i els ministres d'Afers Estrangers, de Defensa i de Finances o Economia.

El material per als seus informes i les seues cartes ha arribat al doctor Danenbring d'aquells punts neuràlgics de què parlàvem, tots immensament poderosos i immensament interessats perquè:

1. No tingi lloc, si és possible, el referèndum (segons que suggerí fa pocs dies la famosa Unitat d'Intel·ligència de l'*Economist*, el 10 d'agost l'administració González encara no havia decidit si celebrar-lo o no; òbviament, la creixent urgència del poc temps que resta disponible pot haver fet que d'aleshores ençà ja ho hagin decidit).

2. Si se celebra, es faci mitjançant alguna fórmula «a prova de sorpreses» (segons un dels corresponsals estrangers més informats dels que treballen a Madrid, Buchschluter, la fórmula contemplada seria un pacte tàcit González-Fraga, tendent a una discreta consigna d'abstenció per part de la dreta: els vots a favor de la fórmula «socialista», més les abstencions, sumarien més que els NOs). Recordem que un dels presumptes protagonistes de la jugada —Fraga— és un gat vell en l'organització de referèndums, més o menys «formals».

A l'edifici Berlaymont de Brussel·les diuen que estan convençuts que tot dependrà de si, una vegada arribe el Congrés del PSOE al desembre, Felipe González ha rebut el document de la Comunitat, on s'accepti oficialment la data d'ingrés al Mercat Comú per al gener del 86. Opinen aquests funcionaris comunitaris que si González l'ha rebuda, és altament probable, durant el mateix Congrés, l'anunci d'un referèndum; mentre que si no l'ha rebuda, és molt menys possible. Això voldria dir que ara l'OTAN té un interès polític especial a no accelerar gens les negociacions comunitàries —per tal de poder retardar la data d'ingrés, i alhora l'anunci d'un referèndum.

De tota manera, a l'OTAN, no li agrada perdre el temps, i aquest final d'estiu el doctor Fredo Dannenbring —¡qui nom més distingit!— ja deu haver deixat ben lligats tota una sèrie de caps amb els seus il·lustres col·legues d'Espanya i Estats Units, i amb altres europeus, amb noms no menys distingits, ja que Fredo Dannenbring no és l'únic. De fet, l'Aliança del Tractat de l'Atlàntic Nord n'és plena, de noms refinadament aristocràtics. Aquests funcionaris totpoderosos, la majoria diplomàtics convenientment anònims, conformen una veritable elit. De secretari general i president del Consell Nord, un lord: lord Carrington. De vice-secretari general del Secretariat Internacional de l'OTAN, un italià que es diu Eric da Rin (un altre dels cervells elabora-referèndums «especials»). També la majoria dels cognoms dels setze representants permanents del màxim organisme de

Els cartells del PSOE a favor del referèndum, quan eren oposició, no han desaparegut de la memòria

l'OTAN, el Consell de l'Atlàntic Nord, denoten altes concentracions de sang blava; el representant permanent de Portugal es diu José Manuel P. de Villas-Boas; el d'Espanya, Jaime de Ojeda; el d'Holanda, Hoop Scheffer; el canadenc, James Hutchings-Taylor; el britànic, Sir John Graham; el francès, Jean-Marie Mérillon; l'italià, Sergio Romano; l'alemany, Hans-Georg Wieck; el luxemburguès, Pierre Würth...

Aquest distingit grup de professionals atlàntics és dels pocs a conèixer la molt possible fórmula del vot en blanc de la dreta i amb quines figures socialistes poden comptar, a hores d'ara, i amb quines no (entre aquestes darrenes, Redondo, segur que no, i Guerra gairebé segur que tampoc).

Un dels molts problemes a l'hora d'esbrinar què es el que passa exactament és que ningú —fora d'ell mateix— no sap quines pressions concretes (i directes) han estat exercides damunt de González, que l'obliguin a arrencar-se amb els pro-atlantistes. A parer d'un expert britànic, Howell Llewellyn, les dues més probables haurien estat la doble amenaça americano-europea de barrar-li el pas a la Comunitat, i d'enfonsar-li les crucials exportacions al mercat d'Estats Units. «¿Qui pressiona qui?» es demanava aquest expert anglès en el setmanari d'esquerres *New Statesman* del darrer 17 d'agost: «¿Felipe la CEE amb l'amenaça de no ingressar a l'OTAN si no el deixen entrar al Mercat Comú; o l'OTAN Felipe, amb la de no deixar-lo

entrar al Mercat Comú i de boicotejar-li el comerç amb Amèrica del Nord?».

Als lectors comunistes d'EL TEMPS que hagin estat arrossegats per les vicissituds de la nostra guerra i l'exili subsegüent fins a la llunyana Moscou, ens imaginem que els interessarà d'assabentar-se, tal vegada amb nostàlgia, que els russos seguiran l'anunci i la marxa del referèndum «socialista» des de molt a prop de l'antic camp d'aviació de Khodinka; concretament des d'un conjunt d'edificacions que voregen el xamfrà del carrer de Kuusinen i del bulevard Khoroxevskoe, a pocs metres del carrer de Richard Sorge i de l'estació de metro de Polezhaievskaja. Allí hi ha les oficines i les dependències centrals del Primer Directorat d'Intel·ligència de l'Estat Major de l'Exèrcit, el Glavnoe Razvedyvatelnoe Upravlenie o G. R. U., i des d'allí seguiran els soviètics les incidències de l'apassionant decisió final del PSOE.

Pel que fa a la KGB, des de l'any passat a les ordres de Bobkov, el seguirà, no del vell edifici de la Lubvanka estant, sinó des de la capital, on acaben d'entllestir les noves i molt espaioses edificacions del Primer Directorat de la KGB.

Importantíssims punts neuràlgics d'Orient i Occident, des dels quals ambdós bàndols aviat seguiran, entre divertits i resignats, aquest inefable referèndum que ens preparen els socialistes.

Per a més detalls, truqueu si us plau directament al número de telèfon de l'OTAN. És el 241 00 40 de Brussel·les. No us faran gaire cas, però us parlaran amb un accent molt distingit...